

Т Е М А ІІІ.

Правовий режим інформації з обмеженим доступом

План

1. Підстави обмеження права на доступ до інформації. Трискладовий тест.
2. Правовий режим конфіденційної інформації.
3. Правовий режим службової інформації.
4. Правовий режим таємної інформації.
5. Спеціальна інформаційна правосуб'єктність службових та посадових осіб у сфері доступу до інформації.

Пит. 1. Підстави обмеження права на доступ до інформації. Трискладовий тест

Підстави обмеження права на доступ до інформації визначаються не тільки актами національного законодавства, але й міжнародно-правовими актами з прав людини, якими закріплено право на інформацію.

У найбільш загальному вигляді такі підстави викладені у ч. 2 ст. 29 Загальної декларації прав людини, де зазначається (відносно всіх основоположних прав та свобод), що при здійсненні своїх прав і свобод кожна людина повинна зазнавати тільки таких обмежень, які встановлені законом виключно з метою забезпечення належного визнання і поваги прав і свобод інших та забезпечення справедливих вимог моралі, громадського порядку і загального добробуту в демократичному суспільстві.

Згідно зі ст. 19 Пакту про громадянські та політичні права 1966 р. право шукати, одержувати і поширювати будь-яку інформацію та ідеї, незалежно від державних кордонів, усно, письмово чи за допомогою друку або художніх форм вираження чи іншими способами на свій вибір може обмежуватися на підставі закону для повагання прав і репутації інших осіб, а також охорони державної безпеки, громадського порядку, здоров'я чи моральності населення. Пактом закріплюється також заборона пропаганди війни, виступів на користь національної, расової чи релігійної ненависті, що являють собою підбурювання до дискримінації, ворожнечі або насильства.

Конвенцією про захист прав і основоположних свобод 1950 р. визначено підстави обмеження права на свободу вираження поглядів, яке включає, в тому числі право одержувати і передавати інформацію та ідеї без втручання органів державної влади і незалежно від кордонів. Відповідно до ч. 2 ст. 10 Конвенції здійснення цих свобод, оскільки воно пов'язане з обов'язками і відповідальністю, може підлягати таким формальностям, умовам, обмеженням або санкціям, що встановлені законом і є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадської безпеки, для запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я чи моралі, для захисту репутації чи прав інших осіб, для запобігання

розголошенню конфіденційної інформації або для підтримання авторитету і безсторонності суду.

Ч. 3 ст. 34 Конституції України майже повністю відтворює це положення: «Право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб – на свій вибір – може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя».

Таким чином, всі *підстави обмеження права на доступ до інформації* можна поділити на такі групи:

- ті, що пов'язані з необхідністю захисту безпеки держави, зокрема громадського порядку, громадської безпеки, національної безпеки, територіальної цілісності;

- ті, що пов'язані з розв'язанням таких загальносуспільних завдань, як захист здоров'я та моральних засад;

- ті, що пов'язані з необхідністю захисту прав та інтересів фізичних осіб, зокрема захисту прав і свобод інших людей, конфіденційності особистого життя, репутації інших людей; інтересів малолітніх;

- ті, що пов'язані з правоохоронною діяльністю держави, зокрема необхідністю запобігання заворушенням або злочинам, забезпечення інтересів, а також підтримання авторитету і неупередженості правосуддя, запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно*.

Задля досягнення вказаних цілей доступ до інформації може обмежуватись. Інформація з обмеженим доступом визначається як один із різновидів інформації за режимом доступу поряд із відкритою.

Режим доступу до інформації – це передбачений правовими нормами порядок одержання, використання, поширення і зберігання інформації. Особливою ознакою режиму доступу до інформації є специфіка його об'єкта – правовідносин, що виникають з приводу отримання, збереження, використання та розповсюдження інформації.

Головними *характеристиками режиму доступу до інформації* є:

- суб'єкт визначення доступності конкретної інформації;
- коло суб'єктів, які мають доступ до конкретної інформації;
- особливі вимоги і правила зберігання та поширення конкретної інформації;

- строк дії режиму.

Суб'єктом визначення доступності інформації є особа, до компетенції якої належить вирішення питань щодо встановлення обмежень на доступ до

* Кормич Б.А. Організаційно-правові основи політики інформаційної безпеки України : дис. ... д.ю.н. : 12.00.07 «Теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» [Електронний ресурс] / Б.А. Кормич ; Національний ун-т внутрішніх справ. – Х., 2004. – 427 с. – Режим доступу : <http://www.disslib.org/>

інформації та її матеріальних носіїв, а також надання права доступу до такої інформації.

Суб'єкт, що має доступ до інформації, – це особа, якій надано право ознайомлення з матеріальними носіями інформації або їх використання. Надання особі права доступу до інформації з обмеженим доступом зазвичай пов'язане із взяттям нею на себе зобов'язань щодо нерозголошення отриманої інформації.

Режим доступу до інформації означає певну сукупність правил, якими окреслено особливі вимоги і правила зберігання та поширення інформації. Ці правила визначають діяльність осіб, на яких покладена відповідальність за зберігання матеріальних носіїв інформації, установлюють необхідність застосування певних правових, організаційних, технічних та криптографічних засобів захисту інформації. Ці правила також визначають порядок надання доступу до такої інформації.

Нарешті, більшість видів інформації з обмеженим доступом мають визначений законодавством або власником інформації строк дії режиму обмеження доступу до інформації. Цей строк визначають, як правило, під час ухвалення рішення про обмеження доступу до інформації або її матеріальних носіїв. Після закінчення цього строку може бути прийняте рішення або про його поновлення, або про надання інформації статусу відкритої*.

Обмеження доступу до інформації відбувається за умови проходження так званого *трискладового тесту*, тобто перевірки інформації на відповідність сукупності трьох вимог, закріплених ч. 2 ст. 6 ЗУ «Про доступ до публічної інформації», а саме:

1) виключно в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя;

2) якщо розголошення інформації може завдати істотної шкоди цим інтересам;

3) якщо шкода від оприлюднення такої інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні.

«Трискладовий тест» *обов'язково застосовується* у таких випадках:

1. При «первинному» віднесенні певних відомостей до таємної інформації. Коли розпорядник створює або отримує певну інформацію (документ, в якому вона міститься), він, якщо є для цього законні підстави, уповноважений прийняти рішення про визнання такої інформації (а не документу) таємною. Такий документ повинен бути зареєстрований у системі обліку та поряд з іншим має містити: передбачену законом підставу віднесення інформації до категорії з обмеженим доступом; строк обмеження доступу до інформації.

2. При «первинному» віднесенні певних відомостей до службової інформації.

* Кормич Б.А. Інформаційне право : підручник / Б.А. Кормич. – Харків : БУРУН і К., 2011. – С. 160–161.

Документи, що містять службову інформацію, також мають бути зареєстровані в системі обліку відповідно до зазначених вище вимог.

3. При вирішенні питання про надання чи відмову в доступі до конкретної інформації (документу). Рішення щодо обмеження доступу до інформації переглядається кожного разу, коли запитується дана інформація (документ). Більше того, воно повинне переглядатися самим розпорядником, коли спливає строк, на який обмежили доступ. Таким чином, «трискладовий тест» застосовується повторно (або стільки разів, скільки запитується інформація) у кожному конкретному випадку для визначення та обґрунтування законності підстав.

4. При реєстрації в системі обліку публічної інформації з обмеженим доступом, якою розпорядник володів на момент набуття чинності ЗУ «Про доступ до публічної інформації». До прийняття цього Закону не існувало вимоги створювати систему обліку публічної інформації і при цьому застосовувати «трискладовий тест».

Втім це не означає, що створені чи отримані раніше документи не треба реєструвати. При цьому переглядаються усі обмежувальні грифи.

5. У всіх інших випадках, коли вирішується питання обмеження доступу до публічної інформації.

«Трискладовий тест» *не застосовується* у наступних випадках:

1. При віднесенні фізичними чи юридичними особами (не розпорядниками інформації) відомостей до конфіденційної інформації. Приватні особи не зобов'язані пояснювати, чому вони обмежують доступ до інформації, якою володіють чи контролюють, або відомостей про своє життя. Презюмується, що таким чином вони захищають свої інтереси. Таке право надає їм Конституція України, ЗУ «Про доступ до публічної інформації» та ЗУ «Про інформацію».

2. При наданні доступу до безумовно відкритої інформації (за невеликими винятками)*.

Відповідно до положень законодавства існує три *види інформації з обмеженим доступом*: конфіденційна інформація, службова інформація, таємна інформація. Особливості правового режиму кожного з цих видів розглянемо нижче.

Пит. 2. Правовий режим конфіденційної інформації

Конфіденційною є інформація про фізичну особу, а також інформація, доступ до якої обмежено фізичною або юридичною особою, крім суб'єктів владних повноважень.

Ознаки конфіденційної інформації:

- 1) може поширюватися за бажанням (згодою) відповідної особи;
- 2) може поширюватися у визначеному нею порядку;

* Службова інформація: порядок віднесення та доступу : практичний посібник / О.Л. Огданська, В.В. Таран, В.В. Щербаченко ; за ред. Д.М. Слизьконіс. – К. : Центр політичних студій та аналітики, 2014. – С. 16–18.

3) відповідно до передбачених нею умов, а також в інших випадках, визначених Законом.

До конфіденційної не може бути віднесена інформація, що була отримана або створена розпорядниками інформації. Що стосується персональних даних, то вони можуть бути віднесені до конфіденційної інформації про особу законом або відповідною особою.

До конфіденційної інформації належать:

1. Чутлива інформація про особу

- релігійні переконання;
- сімейний стан;
- матеріальний стан;
- освіта;
- національність;
- адреса;
- дата народження;
- місце народження;
- інформація про особисте життя фізичної особи.

2. Відомості про місце проживання. Надання органами реєстрації відомостей про місце проживання або місце перебування особи та інших персональних даних здійснюється виключно у випадках, передбачених законами України, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини або за згодою самої особи.

3. Первинні (персональні) та інші дані, отримані в процесі проведення перепису населення.

4. Первинні дані, отримані органами державної статистики від респондентів (фізичні чи юридичні особи) під час проведення статистичних спостережень, а також адміністративні дані щодо респондентів, тобто дані, отримані на підставі спостережень, проведених державними органами (за винятком органів державної статистики), органами місцевого самоврядування та іншими юридичними особами відповідно до законодавства та з метою виконання адміністративних обов'язків та завдань, віднесених до їх компетенції.

5. Відомості з Державного реєстру фізичних осіб-платників податку, у тому числі реєстраційний номер облікової картки фізичної особи-платника податків, крім відомостей про взяття на облік фізичних осіб-підприємців та осіб, які провадять незалежну професійну діяльність.

6. Дані про особу, взяту під захист у кримінальному судочинстві.

7. Дані про працівника суду або правоохоронного органу, взятого під захист.

На особливу увагу заслуговують положення, що визначають ***права особи відносно конфіденційної інформації, що стосується її самої***. Отже, кожна особа має право:

- знати у період збирання інформації, але до початку її використання, які відомості про неї та з якою метою збираються;

- знати як, ким і з якою метою вони використовуються, передаються чи поширюються, крім випадків, встановлених законом;

- вимагати виправлення неточної, неповної, застарілої інформації про себе, знищення інформації про себе, збирання, використання чи зберігання якої здійснюється з порушенням вимог закону; на ознайомлення за рішенням суду з інформацією про інших осіб, якщо це необхідно для реалізації та захисту прав та законних інтересів; на відшкодування шкоди у разі розкриття інформації про цю особу з порушенням вимог, визначених законом.

Слід звернути увагу на те, що відмова особі в доступі до інформації про неї, приховування, незаконне збирання, використання, зберігання чи поширення інформації можуть бути оскаржені у встановленому законом порядку*.

Пит. 3. Правовий режим службової інформації

Службовою інформацією є інформація, що міститься в:

- документах суб'єктів владних повноважень, які становлять внутрівідомчу службову кореспонденцію;

- доповідних записках;

- рекомендаціях якщо вони пов'язані з розробкою напряму діяльності установи або здійсненням контрольних, наглядових функцій органами державної влади, процесом прийняття рішень і передують публічному обговоренню та/або прийняттю рішень;

- інформація, що зібрана в процесі оперативно-розшукової, контррозвідувальної діяльності, у сфері оборони країни, яку не віднесено до державної таємниці.

Якщо публічна інформація підпадає під одну із названих категорій, то ця публічна інформація може бути віднесена до службової інформації після застосування «трискладового тесту» відповідно до вимог ст. 6 ЗУ «Про доступ до публічної інформації».

Однак, якщо внутрівідомча, службова кореспонденція, доповідні записки, рекомендації, які пов'язані з розробкою напряму діяльності установи або здійсненням контрольних, наглядових функцій органами державної влади, процесом прийняття рішень і передують публічному обговоренню та/або прийняттю рішень, були віднесені до службової інформації, то вони стають відкритими з дня прийняття відповідного рішення. Також службова інформація не може обмежуватись в доступі, якщо вона була правомірно оприлюднена раніше.

Крім того, у кожному конкретному випадку при вирішенні питання щодо віднесення публічної інформації до службової має бути обґрунтовано:

1) якому саме з інтересів загрожує розголошення інформації (наприклад, інтересам національної безпеки, територіальної цілісності);

* Службова інформація: порядок віднесення та доступу : практичний посібник / О.Л. Огданська, В.В. Таран, В.В. Щербаченко ; за ред. Д.М. Слизьконіс. – К. : Центр політичних студій та аналітики, 2014. – С. 10–11.

- 2) в чому саме буде полягати шкода в разі розголошення цієї інформації;
- 3) чому шкода від оприлюднення такої інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні.

Гриф «Для службового користування» чи інші грифи, що передбачають обмеження доступу до документа або інформації в ньому, які були надані до набрання чинності ЗУ «Про доступ до публічної інформації», крім грифів секретності, втрачають чинність, а відповідні документи підлягають розкриттю та наданню на запит через один рік після набрання чинності вказаним законом, якщо зазначені грифи не були переглянуті та підтверджені відповідно до ЗУ «Про доступ до публічної інформації»*.

Пит. 4. Правовий режим таємної інформації

Таємна інформація – інформація, доступ до якої обмежується відповідно до вимог закону через те, що вона містить державну, професійну, банківську таємницю, таємницю досудового розслідування та іншу передбачену законом таємницю і її розголошення може завдати шкоди особі, суспільству і державі.

Види таємної інформації:

1. Державна таємниця – це відомості у сфері оборони, економіки, науки і техніки, зовнішніх відносин, державної безпеки та охорони правопорядку, розголошення яких може завдати шкоди національній безпеці України та які визнані у порядку, встановленому ЗУ «Про державну таємницю», державною таємницею і підлягають охороні державою.

Перелік такої інформації закріплений у Зводі відомостей, що становлять державну таємницю, затвердженому Наказом СБУ від 12 серпня 2005 р. № 440. Звід відомостей, що становлять державну таємницю, є єдиною формою реєстрації цих відомостей в Україні. З моменту опублікування ЗВДТ держава забезпечує захист і правову охорону відомостей, які зареєстровані в ньому. ЗВДТ формується Службою безпеки України на підставі рішень державних експертів з питань таємниць.

2. Банківська таємниця – це інформація щодо діяльності та фінансового стану клієнта, яка стала відомою банку в процесі обслуговування клієнта та взаємовідносин із ним чи третім особам при наданні послуг банку і розголошення якої може завдати матеріальної чи моральної шкоди клієнту, зокрема:

- відомості про банківські рахунки клієнта, у тому числі кореспондентські рахунки банків у Національному банку України, про операції, які були проведені на користь чи за дорученням клієнта, здійснені ним угоди;
- про фінансово-економічний стан клієнта;
- про системи охорони банку та клієнтів;
- інформація про організаційно-правову структуру юридичної особи – клієнта, її керівників, напрями діяльності;

* Службова інформація: порядок віднесення та доступу : практичний посібник / О.Л. Огданська, В.В. Таран, В.В. Щербаченко ; за ред. Д.М. Слизьконіс. – К. : Центр політичних студій та аналітики, 2014. – С. 13–14.

- відомості стосовно комерційної діяльності клієнта чи комерційної таємниці, будь-якого проекту, винаходів, зразків продукції та інша комерційна інформація;

- інформація щодо звітності по окремому банку, за винятком тієї, що підлягає опублікуванню;

- коди, що використовуються банками для захисту інформації, а також інформація про банки чи клієнтів, що збирається під час проведення банківського нагляду.

3. Таємниця досудового розслідування – інформація, що містить дані оперативно-розшукової діяльності або досудового розслідування та розголошення якої без дозволу прокурора, слідчого або особи, яка провадила оперативно-розшукову діяльність, заборонено через те, що такі дії можуть перешкоджати успішному розкриттю злочинів і викриттю особи, винної у вчиненні правопорушення. Передчасне її розголошення може негативно вплинути на розслідування справи, дає можливість обвинуваченому приховати або знищити сліди злочину, предмети і документи, які можуть стати доказами, ухилитися від слідства та суду, а іноді також заподіяти шкоду обвинуваченому, потерпілому та іншим особам*.

4. Адвокатська таємниця – це будь-яка інформація, що стала відома адвокату, помічнику адвоката, стажисту адвоката, особі, яка перебуває у трудових відносинах з адвокатом, про клієнта, а також питання, з яких клієнт (особа, якій відмовлено в укладенні договору про надання правової допомоги з передбачених ЗУ «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» підстав) звертався до адвоката, адвокатського бюро, адвокатського об'єднання, зміст порад, консультацій, роз'яснень адвоката, складені ним документи, інформація, що зберігається на електронних носіях, та інші документи і відомості, одержані адвокатом під час здійснення адвокатської діяльності.

5. Нотаріальна таємниця – це сукупність відомостей, отриманих під час вчинення нотаріальної дії або звернення до нотаріуса заінтересованої особи, в тому числі про особу, її майно, особисті майнові та немайнові права і обов'язки тощо.

Комерційна таємниця, незважаючи на свою назву і формальні ознаки, відповідно до ст. 505 Цивільного кодексу України не відноситься до таємної інформації, адже режим доступу до інформації технічного, організаційного, комерційного, виробничого та іншого характеру визначається самим суб'єктом. Так, ст. 505 ЦК України закріплює: «Комерційною таємницею є інформація, яка є секретною в тому розумінні, що вона в цілому чи в певній формі та сукупності її складових є невідомою та не є легкодоступною для осіб, які звичайно мають справу з видом інформації, до якого вона належить, у зв'язку з цим має комерційну цінність та була предметом адекватних існуючим обставинам заходів щодо збереження її секретності, вжитих особою, яка законно контролює цю інформацію. Комерційною таємницею можуть бути

* Ємельянов С.Л. Таємниця слідства та судочинства в Україні / С.Л. Ємельянов // Ученые записки Таврического национального университета им. В.И. Вернадского. – Серия «Юридические науки». – Том 26 (65). – 2013. – № 2–1 (Ч. 2). – С. 311.

відомості технічного, організаційного, комерційного, виробничого та іншого характеру, за винятком тих, які відповідно до закону не можуть бути віднесені до комерційної таємниці. Така інформація є конфіденційною».

Те саме стосується й *лікарської таємниці*. Об'єкт лікарської таємниці становить інформація про: факт звернення за медичною допомогою; стан здоров'я пацієнта; хворобу та діагноз; огляд та його результати; методи лікування; інтимну і сімейну сторону життя; інші відомості, одержані при медичному обстеженні. Така інформація може розголошуватися за згодою пацієнта, що вказує на те, що її правовий режим визначається особою, якої вона стосується, а тому лікарська таємниця є різновидом конфіденційної інформації.

Пит. 5. Спеціальна інформаційна правосуб'єктність службових та посадових осіб у сфері доступу до інформації

Громадяни можуть мати доступ до інформації з обмеженим доступом у зв'язку з виконанням своїх посадових або службових обов'язків. У таких випадках громадяни обмежені у праві доступу до інформації лише тими повноваженнями, які має відповідний орган публічної влади, з яким вони пов'язані трудовими відносинами.

У таблиці відображені категорії осіб, наділених спеціальною інформаційною правосуб'єктністю, та положення нормативно-правових актів, що закріплюють їх повноваження на ознайомлення з інформацією з обмеженим доступом.

Народні депутати

Ст. 19 ЗУ «Про статус народного депутата України»:

На вимогу народного депутата посадові особи органів державної влади, органів місцевого самоврядування, державних підприємств, установ та організацій зобов'язані ... надати невідкладно, а за відсутності такої можливості – не пізніше як у п'ятиденний строк, необхідні інформацію і документацію. Народний депутат має право знайомитися з будь-якою конфіденційною та таємною інформацією з питань депутатської діяльності.

Доступ до державної таємниці усіх ступенів секретності надається після взяття народним депутатом письмового зобов'язання щодо збереження державної таємниці. Народний депутат не може розголошувати інформацію, яка стала йому відомою під час здійснення депутатських повноважень, якщо ця інформація:

- була йому надана під час підготовки чи

розгляду питань, що були розглянуті на закритих засіданнях Верховної Ради України та її органів;

• є конфіденційною чи таємною відповідно до закону і стала йому відомою у зв'язку з виконанням депутатських повноважень.

<i>Працівники органів доходів і зборів, державних архівних установ, суду, правоохоронних та органів державного фінансового контролю</i>	Ст. ст. 16, 17 ЗУ «Про Національний архівний фонд та архівні установи»: Працівники органів доходів і зборів, державних архівних установ, суду, правоохоронних та органів державного фінансового контролю, які виконують службові завдання, мають доступ до інформації з обмеженим доступом, що міститься у документах Національного архівного фонду, а саме: • конфіденційної інформації про особу,• інформації у випадках передачі за договором до державних архівних установ, архівних відділів міських рад документів Національного архівного фонду, що не належали державі, територіальним громадам,• інформацію у випадках, коли архівні установи, засновані на приватній формі власності, обмежили доступ до документів Національного архівного фонду з метою забезпечення збереженості документів і захисту прав та законних інтересів власників документів або інших осіб.
<i>Судді, працівники апарату судів, ДСА та її територіальних управлінь, адміністратора Єдиного державного реєстру судових рішень України</i>	Ст. 4 ЗУ «Про доступ до судових рішень»: Судді мають право на доступ до усіх інформаційних ресурсів Єдиного державного реєстру судових рішень України, в тому числі до відомостей, що дають можливість ідентифікувати фізичну особу. Доступ суддів до державної таємниці, що міститься в судових рішеннях, забезпечується відповідно до Закону України «Про державну таємницю». Порядок ведення Єдиного державного реєстру судових рішень, п. 24: Дозвіл на повний доступ до судових рішень надається суддям, працівникам апарату судів, ДСА та її територіальних управлінь, Національного антикорупційного бюро, адміністратора Реєстру з урахуванням службових обов'язків зазначених осіб шляхом автентифікації користувача.
<i>Працівники підрозділів, які здійснюють оперативно-розшукову</i>	Ст. 8 «Про оперативно-розшукову діяльність»: Працівники підрозділів, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність, отримують доступ до інформації з обмеженим доступом в процесі

<i>діяльність</i>	виконання покладених на них обов'язків. Зокрема, вони мають право: • опитувати осіб за їх згодою, використовувати їх добровільну допомогу; • ознайомлюватися з документами та даними, що характеризують діяльність підприємств, установ та організацій, вивчати їх, витребувати (з дозволу слідчого судді), а також документи, що характеризують спосіб життя окремих осіб, підозрюваних у підготовці або вчиненні злочину, джерело та розміри їх доходів; • здійснювати аудіо-, відеоконтроль особи, зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж, електронних інформаційних мереж; • накладати арешт на кореспонденцію, здійснювати її огляд та виїмку; • отримувати від юридичних чи фізичних осіб безкоштовно або за винагороду інформацію про злочини, що готуються або вчинені, та про загрозу безпеці суспільства і держави.
<i>Прокурори</i>	ЗУ «Про прокуратуру» від 14.10.2014: Прокурори отримують доступ до інформації з обмеженим доступом в процесі виконання покладених на них обов'язків. Зокрема, пряма заборона прокурору розголошувати відомості, які становлять таємницю, що охороняється законом, закріплена п. 2 ч. 4 ст. 19 ЗУ «Про прокуратуру».
<i>Співробітники Служби безпеки України</i>	Ст. 25 ЗУ «Про Службу безпеки України»: Органам і співробітникам Служби безпеки України надається інформація з обмеженим доступом для виконання покладених на них обов'язків.
<i>Поліцейські</i>	ЗУ «Про Національну поліцію»: П. 5 ч. 1 ст. 18 закріплено обов'язок поліцейського зберігати інформацію з обмеженим доступом, яка стала йому відома у зв'язку з виконанням службових обов'язків. Повноваження поліції у сфері інформаційно-аналітичного забезпечення, порядок формування та використання поліцією інформаційних ресурсів, а також положення, що визначають загальні засади відповідальності у цій сфері, закріплено ст. ст. 25–28.
<i>Адміністрація колонії</i>	Ст. 103 Кримінально-виконавчого кодексу України: Адміністрація колонії має право використовувати аудіовізуальні, електронні й інші технічні засоби для

	попередження втеч та інших злочинів, порушень встановленого законодавством порядку відбування покарання, отримання необхідної інформації про поведінку засуджених.
<i>Працівники органів державної статистики</i>	Ст. 13 ЗУ «Про державну статистику»: працівники органів державної статистики мають право: 1) отримувати безкоштовно, в порядку і строки, визначені спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у галузі статистики, від усіх респондентів, включаючи центральні та місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, банки, громадян – суб'єктів підприємницької діяльності та фізичних осіб, які підлягають статистичним спостереженням, і використовувати первинні та статистичні дані, дані бухгалтерського обліку, іншу необхідну для проведення статистичних спостережень інформацію, у тому числі інформацію з обмеженим доступом, а також пояснення, що додаються до них; 2) застосовувати під час проведення державних статистичних спостережень щодо фізичних осіб, які підлягають цим спостереженням, метод безпосереднього відвідування працівниками органів державної статистики та тимчасовими працівниками, які залучаються до проведення статистичних спостережень, їх житлових і господарських приміщень та будівель, земельних ділянок тощо. При цьому, зазначені права органів державної статистики забезпечуються обов'язками респондентів безкоштовно, в повному обсязі, за формою, передбаченою звітно-статистичною документацією, у визначені терміни подавати органам державної статистики достовірну статистичну інформацію, у тому числі з обмеженим доступом, і дані бухгалтерського обліку.
<i>Працівники Державної служби фінансового моніторингу України</i>	Положення про Державну службу фінансового моніторингу України: Працівники Державної служби фінансового моніторингу України мають право одержувати в установленому законодавством порядку від органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій інформацію (у тому числі ту, що становить банківську або комерційну таємницю), необхідну для виконання

	покладених на них завдань.
<i>Службовці Національного банку України або уповноважені ними особи, які здійснюють функції банківського нагляду або валютного контролю</i>	Ст. 63 ЗУ «Про банки і банківську діяльність»: Службовці Національного банку України або уповноважені ними особи, які здійснюють функції банківського нагляду або валютного контролю, отримують вільний доступ до усіх документів банку (тобто в т. ч. банківської таємниці) в межах проведення перевірки банків з питань дотримання ними законодавства, яке регулює відносини у сфері запобігання легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом. Проведення таких перевірок здійснюється в межах проведення комплексного інспектування банків, на підставі окремого плану, а також у разі прийняття Головою Національного банку України або уповноваженою ним особою рішення про проведення позапланової перевірки.